

Wat ons te doen staat - Een Afhankelijkheidsverklaring

Merlijn Twaalfhoven

Er is werk te doen.
Werk voor de wereld.

We zijn nodig, jij bent nodig.
De samenleving valt uiteen en we raken
elkaar kwijt
in onenigheid en verwarring.

Wat is er aan de hand?
Alles lijkt vast te lopen.
Landbouw, zorg, onderwijs.
Economie en het politieke stelsel.
Er is schaarste, er zijn problemen
- dat is op zich niet nieuw,
maar achter de onrust en discussies,
achter maatregelen en wetsvoorstellen,
zit een systeem dat stuk is.

Het Systeem?
Is dat niet gewoon de samenleving, de wereld
om ons heen?
Dat klopt natuurlijk - maar gewoon is het niet.
De productie die we draaien,
de machine van welvaart
het geld, de competitie - dat is extreem.
Het is ongezond, het put ons uit.

De schaarste is niet omdat er te weinig
spullen zijn,
Of eten, of huizen.
De schaarste ontstaat als geld wordt
weggezogen
Uit de gemeenschap
Als overal een verdienmodel verborgen zit
Voor bedrijven die zich in ons leven nestelen
Ons opjagen op ons werk
En waarde overhevelen
Naar belastingparadijzen.

Als een kind al op school in stress en
competitie leeft,
als je in een essentieel beroep steeds harder
moet werken voor hetzelfde geld,

als de bakker in het dorp verdwijnt,
er geen plek meer voor cultuur is,
als we veevoer uit Brazilië halen en daar het
woud voor kappen,
als insecten sterven van gif dat ook wij
binnenkrijgen,
dan is dat niet gewoon.
Dan dient het systeem de mens niet meer
en dan is er iets goed mis.

Daarom spreken we ons uit.
We geloven in een nieuw verhaal
dat niet over winnaars en verliezers gaat,
maar over wat we samen kunnen zijn.

Voor deze crisis is een medicijn
en dat is iets waar we heel goed kunnen.
Wij mensen, we zijn zorgzaam.
Rechtvaardigheid zit in ons hart,
samenwerken is onze kracht.

Dus dat we in competitie leven,
Allemaal slechts consumenten en
concurrenten zijn,
Ons af laten leiden en op laten winden
in wantrouwen, onverschilligheid of angst,
dan is dat niet hoe we zijn, maar wel waar we
nu in terecht zijn gekomen.

De situatie is niet eenvoudig, maar wel
duidelijk:
de problemen zijn verweven.
Het is economisch, ecologisch en sociaal.

We hebben het steeds drukker,
werken harder voor steeds minder,
we boren, graven, pompen steeds maar
dieper.
Terwijl het land verdroogt en bossen branden
en we vervreemd raken
van het leven, de seizoenen en elkaar,
verliezen we de relaties met ons voedsel,
met wie onze kleding maakt,
met wie er in onze straat woont.

Ecologisch, economisch en sociaal - het is allemaal verweven.

En dat terwijl de beurskoersen zo lekker stijgen!

Of is het juist daarom?

Is het omdat we, wat we economie noemen, steeds voorrang geven, en niet geluk of welzijn onze richting laten bepalen, maar winstprognoses en abstracte groeicijfers?

Het is een verhaal van individualisme en zelfstandigheid, succes, rijkdom en bezit, dat ons welvaart en voorspoed beloofde, maar niet vertelde hoe hoog de kosten daarvoor zijn.

Het vertelt ons dat de economie altijd groeien moet, Maar verzwijgt dat dat helemaal niet kan, en dat het vroeg of laat in stukken breekt.

Wat zijn de bonussen, kwartaalwinsten, het vestigingsklimaat waard als vlinders verdwijnen en het stil wordt op het veld? Als stress, overgewicht en eenzaamheid toeslaan, en studenten, ouderen en kinderen niet meer zijn dan een verdienmodel?

De waarde uit de gemeenschap, ons werk, ons leven, stroomt weg naar aandeelhouders en beleggers. Die speculeren met grond, huizen, energie, voedsel en de zorg. Zij weten nog altijd winst te halen door de druk steeds verder op te voeren

En wij blijven achter, onze samenhang is gebroken, vertrouwen geschonden. We zijn tot klanten en consumenten gedegradeerd, als arbeiders berooid en bestolen,

en aan het einde van de dag rest ons een uitgeputte bodem, een verstoord klimaat, torenhoge kosten. En overal reclame.

We weten dit al jaren.

We hebben wetten, regels en afspraken willen maken.

We hebben geprotesteerd.

Leraren, zorg, boeren, wetenschappers, studenten: iedereen voelt dat het niet langer door kan gaan. Er is een grens bereikt.

Maar de regels werden gesust in vage toezeggingen van de industrie, en voor toezicht of handhaving is helaas geen personeel.

Grote vervuilers krijgen nog steeds subsidie En je betaalt, als je echt rijk bent, nauwelijks belasting.

We zullen daarom nieuwe principes moeten vinden waarop we een samenleving kunnen bouwen. Een nieuwe aanpak, voorbij politiek proces of inspraakprocedure. Een nieuw verhaal, dat ons kan verbinden.

Dat nieuwe verhaal begint bij ons, burgers. Het begint met een besluit om samen te komen.

Ons niet te laten verdelen of in valse tegenstellingen uiteen te laten spelen. Wij zijn aan zet.

De tijd is gekomen dat we ons bewust worden van de macht die we hebben, als we ons weten te verbinden.

Kunnen we ons een beeld vormen van een toekomst waar we naar verlangen? Durven we te dromen? En onze idealen en ideeën te laten wortelen in een bodem van vertrouwen?

De kennis is er, de oplossingen zijn er
maar wat er nodig is,
is dat we niet langer vasthouden aan een oud
begrip van welvaart,
en dat we een beeld scheppen van wat
werkelijk een goed leven is.

Wat daarvoor de basis is:
Een rijke bodem
Schone lucht
Helder water
En de tijd om het leven te leven
Met lieve mensen om ons heen

Hier ligt een taak.
Te zorgen voor wat ons dierbaar is
en te beschermen wat waarde heeft:
De vrijheid om te leven en te groeien
Ruimte voor talent en eigenheid,
Een wereld waarin ieder van betekenis is,
In alle verscheidenheid.

Het begint nu en hier.
In de gemeenschap,
Waar we ruimte maken voor wat we samen
delen,
Voor ondernemerschap en initiatief,
Voor innovatie en ontwikkeling
Niet in dienst van multinationals en
aandeelhouders,
Maar voor onze buurt, streek, stad en voor
ons land.

In de omgeving waar we thuis zijn, waar we
mensen kennen.
En waar we ook kunnen zien dat het goede
leven
Niet in cijfers en koopkrachtplaatjes is te
vangen
Maar voelbaar wordt
In de rijkdom van onze relaties
de verbinding met de plek waar we zijn
De mensen om ons heen
In het ritme van dag, seizoen en jaar
Met al het leven dat vervlochten is.

Daarom verklaren wij ons afhankelijk.
Afhankelijk van de akker die ons kan voeden
Afhankelijk van de buurt waar we thuis
kunnen zijn
Afhankelijk van het gereedschap dat we delen
De hulp die we bieden, de zorg die we
ontvangen
En de vrijheid om onze tijd waardevol te
besteden.

Zo vinden we kwaliteit van leven
Een idee van genoeg
Waar ieder aan bijdraagt, gehoord wordt en
meedoet.
Waar goed eten op het land groeit
Weidevogels hun roep weer laten klinken
En de bakker terugkeert in het dorp.

Dit verhaal is niet vrijblijvend.
Dit is geen zijspoor, geen leuke publicatie of
enthousiast stukje in de krant
Het is een eis voor een goed bestaan,
Waar in je kunt opgroeien
En oud mag worden
In waardigheid en met houvast aan elkaar.
In een democratisch en rechtvaardig verband
Waar in verschillen het geheel versterken.

We vragen ook jou
Naar wat écht belangrijk in het leven is.
Naar jouw hoop op een bestaan in
samenhang.

Ook jouw stem is deel van dit verhaal
Dat voortkomt uit verlies, woede en hoop.
Zorg voor elkaar en liefde voor het leven.

Samen eisen we een wereld,
Vrij van onderdrukking en opgehitste
verdeeldheid.
We vragen om rust,
Waar in samenwerking kan wortelen.
in onderlinge afhankelijkheid.
Een vruchtbare ondergrond,
waarin de samenleving, verbonden in
verscheidenheid,
de ruimte krijgt tot bloei te komen.